

11220 D 9
2012 A 3282

Cultureel Kinderverhalenboek

This is me with my own culture

UB.GM.

11220

D 9

STICHTING PROJECTEN CHRISTELIJK ONDERWIJS SURINAME

BIBLIOTHEEK KITLV

0401 0201

This is me with my own culture

Verhalenbundel

Een uitgave van de
Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname
met ondersteuning van
de Organisatie van Amerikaanse Staten

Paramaribo, 2010

12-163
K.I.T.L.V LEIDEN
17-1-12

BIBLIOTHEEK KITLV

0401 0201

This is me with my own culture

Verhalenbundel

Een uitgave van de
Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname
met ondersteuning van
de Organisatie van Amerikaanse Staten

Paramaribo, 2010

12-163
K.I.T.L.V LEIDEN

17-1-12

Een uitgave van **Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname**
Dr. Sophie Redmondstraat 172
Telefoon: 477713/ 411455
Website: www.sdgs.sr.org

Samenstelling: Stichting Projekten

Illustraties: Dakaja Lenz, Cy-Ann Doelpawiro, Brandon Rieborn, Julian Motjee,
Madhuri en Aryen Ganesh, Ursila Pobosie, Shannah Daniels

Vormgeving: Carol Nijbroek

Druk: Drukkerij Leo Victor

© copyright: Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname
ISBN 978-99914-56-04-1

De ontwikkeling en uitgave van dit boekje is mogelijk gemaakt met ondersteuning van de Organisatie van Amerikaanse Staten in het kader van het cultuureducatieproject 'This is me with my own culture'.

Organization of
American States

Niets uit deze uitgave mag veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt worden op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname.

Dit boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture'.

Het project 'This is me with my own culture' is vanaf november 2007 tot en met maart 2010 door de Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname uitgevoerd op zes lagere scholen in Suriname met als doel
"Bijdragen aan de sociaal-emotionele opvoeding in een multi-etnische en multi-culturele gemeenschap".

Dit boek bevat verhalen van kinderen die vertellen over hun ervaringen vanuit hun eigen cultuur.

veel leesplezier toegewenst!

14

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

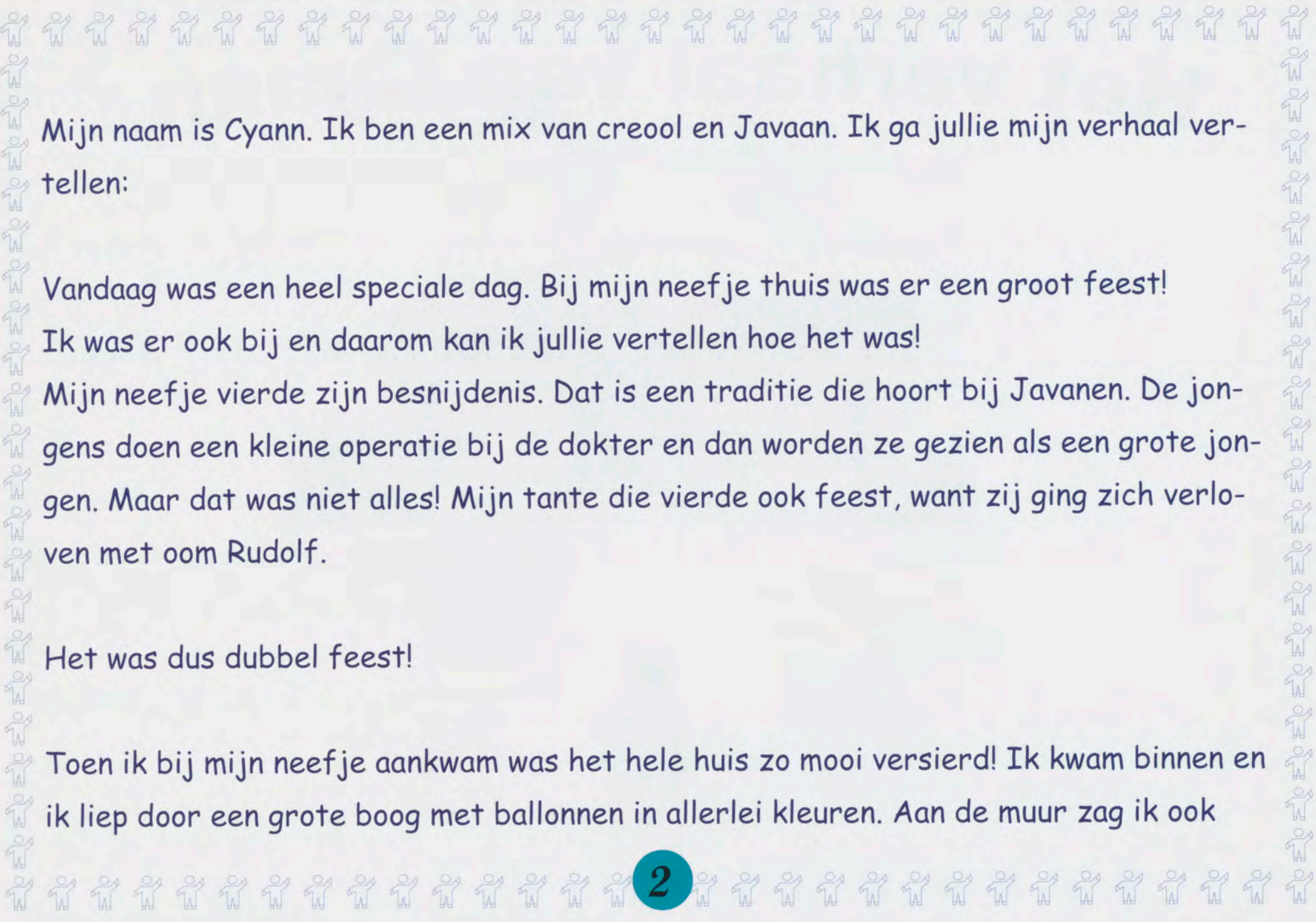
De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

De boek is uitgegeven in verband met het project 'This is me with my own culture' van de Vlaamse Cultuurliga.

Het verhaal van Cyann

Mijn naam is Cyann. Ik ben een mix van creool en Javaan. Ik ga jullie mijn verhaal vertellen:

Vandaag was een heel speciale dag. Bij mijn neefje thuis was er een groot feest!

Ik was er ook bij en daarom kan ik jullie vertellen hoe het was!

Mijn neefje vierde zijn besnijdenis. Dat is een traditie die hoort bij Javanen. De jongens doen een kleine operatie bij de dokter en dan worden ze gezien als een grote jongen. Maar dat was niet alles! Mijn tante die vierde ook feest, want zij ging zich verloven met oom Rudolf.

Het was dus dubbel feest!

Toen ik bij mijn neefje aankwam was het hele huis zo mooi versierd! Ik kwam binnen en ik liep door een grote boog met ballonnen in allerlei kleuren. Aan de muur zag ik ook

een grote boog van cocospalmbladeren. Men had de stam weggekapt en de palmbladeren hingen daardoor naar beneden.

Binnengekomen zag ik mijn neefje staan naast mijn oom en tante, die zich gingen verlossen. Ze hadden alledrie prachtige Javaanse kleren aan.

Mijn neefje droeg een broek en een trui met lange mouwen. Ze hadden een lichtblauwe kleur.

Mijn tante was ook heel mooi: ze droeg een sarong, dat is een Javaanse lange rok in bruine en gele kleuren. Daarbij droeg ze een topje met een bloesje eroverheen. Haar kapsel was een mooie, grote Javaanse bol met bloemen erin.

Oom Rudolf, droeg een zwarte petji. Dat is iets als een portemonnee en als je het opendoet, moet je het over je hoofd dragen. Hij had ook een hemd aan, net als mijn neef, maar dat van hem had allemaal krulletjes erop. En net als mijn tante droeg hij zo'n sarong, maar dan over zijn broek.

Ik liep naar hen toe en heb alledrie gefeliciteerd, want het was feest voor hun!

Ik rook en zag ook allerlei lekkernijen in het huis. Er was zoveel lekker eten klaarge-
maakt: bami, nasi, kip. Maar er waren ook zoete Javaanse koekjes.

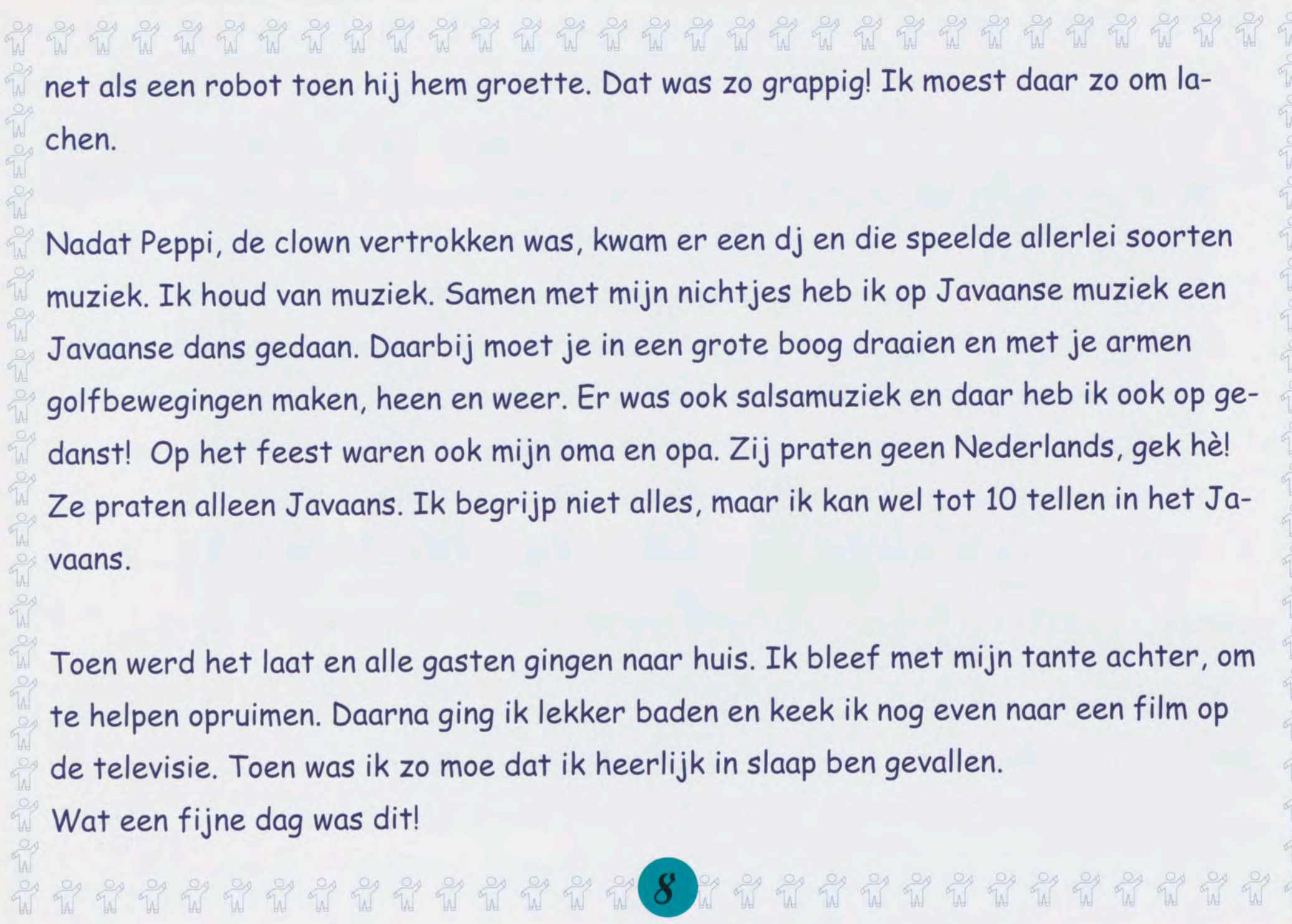
Die nasi vond ik het lekkerst, want ik hou van nasi!

Toen kwamen de gasten aan. Er waren veel mensen. Iedereen kwam mijn neefje, mijn
oom en tante feliciteren. Dat hoort zo! Ze hadden ook cadeautjes meegenomen. Soms
gaven ze geld, soms kleren. Alle cadeautjes werden eerst bewaard in de slaapkamer,
want ze mochten pas na het feest of de volgende ochtend opengemaakt worden. Dat
vond ik wel een beetje jammer, want ik zou echt heel graag willen weten wat er alle-
maal in die cadeautjes zat!

Alle mensen mochten van het eten proeven en iets drinken. Het was heel gezellig! Niet
lang daarna kwam er een grote verrassing: Peppi, de clown kwam op bezoek! Hij heeft
iedereen laten lachen. Op een bepaald moment was hij naar een man gegaan en deed

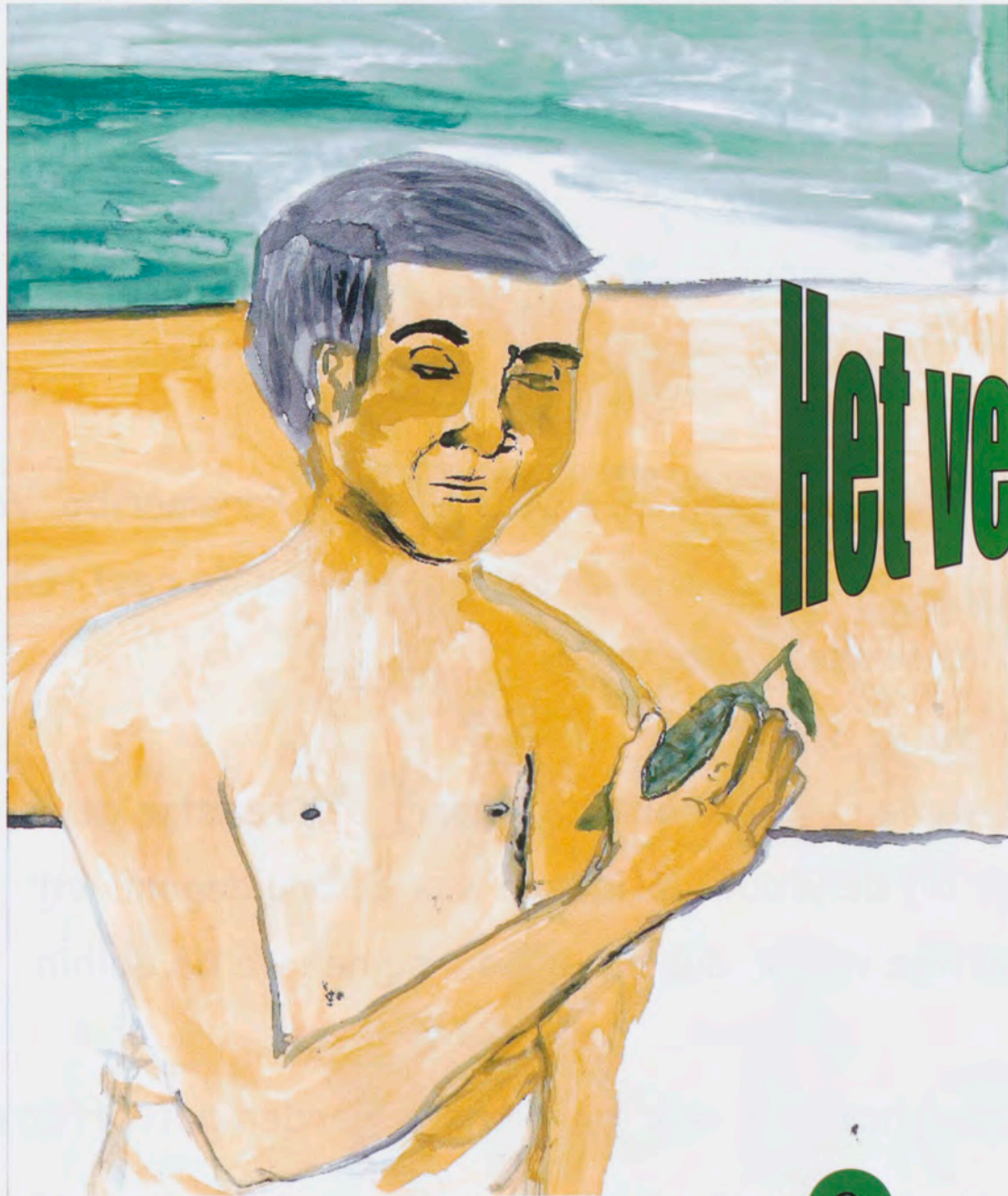

net als een robot toen hij hem groette. Dat was zo grappig! Ik moest daar zo om lachen.

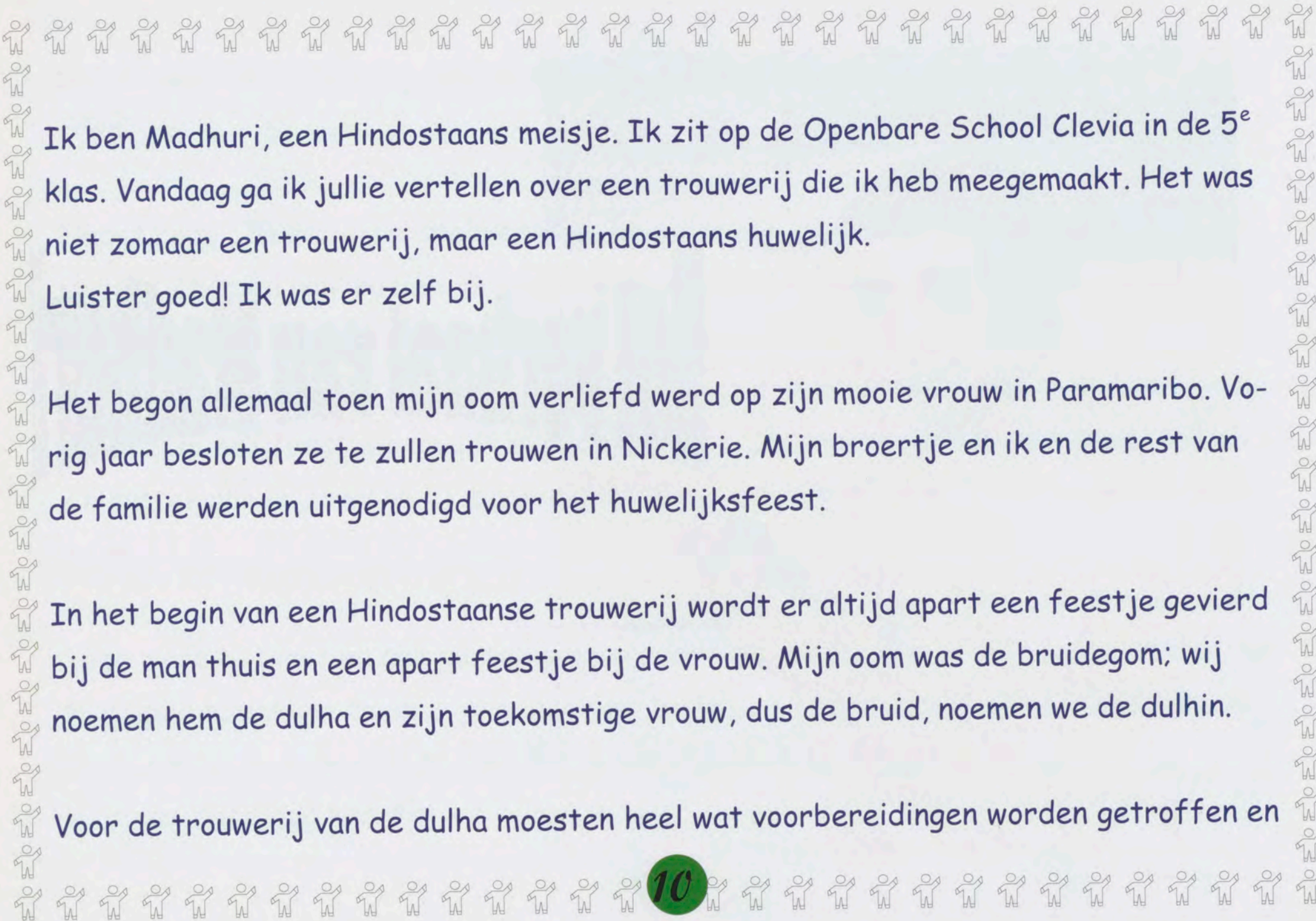
Nadat Peppi, de clown vertrokken was, kwam er een dj en die speelde allerlei soorten muziek. Ik houd van muziek. Samen met mijn nichtjes heb ik op Javaanse muziek een Javaanse dans gedaan. Daarbij moet je in een grote boog draaien en met je armen golfbewegingen maken, heen en weer. Er was ook salsamuziek en daar heb ik ook op gedanst! Op het feest waren ook mijn oma en opa. Zij praten geen Nederlands, gek hè! Ze praten alleen Javaans. Ik begrijp niet alles, maar ik kan wel tot 10 tellen in het Javaans.

Toen werd het laat en alle gasten gingen naar huis. Ik bleef met mijn tante achter, om te helpen opruimen. Daarna ging ik lekker baden en keek ik nog even naar een film op de televisie. Toen was ik zo moe dat ik heerlijk in slaap ben gevallen.

Wat een fijne dag was dit!

Het verhaal van Madhuri

Ik ben Madhuri, een Hindostaans meisje. Ik zit op de Openbare School Clevia in de 5^e klas. Vandaag ga ik jullie vertellen over een trouwerij die ik heb meegemaakt. Het was niet zomaar een trouwerij, maar een Hindostaans huwelijk.

Luister goed! Ik was er zelf bij.

Het begon allemaal toen mijn oom verliefd werd op zijn mooie vrouw in Paramaribo. Vorig jaar besloten ze te zullen trouwen in Nickerie. Mijn broertje en ik en de rest van de familie werden uitgenodigd voor het huwelijksfeest.

In het begin van een Hindostaanse trouwerij wordt er altijd apart een feestje gevierd bij de man thuis en een apart feestje bij de vrouw. Mijn oom was de bruidegom; wij noemen hem de dulha en zijn toekomstige vrouw, dus de bruid, noemen we de dulhin.

Voor de trouwerij van de dulha moesten heel wat voorbereidingen worden getroffen en

ik mocht hierbij helpen. Toen alles was voorbereid kon de trouwerij beginnen.

Er kwamen heel veel mensen op de trouwerij!

Toen iedereen aanwezig was, werd er hardi met rijst en een blad gesmeerd op het gezicht, schouders, voeten, wangen, handen en knieën van de dulha. Ik heb heel mooie foto's gemaakt en ik mocht ook filmen!

Hierna was de eerste dag van de trouwerij voorbij! Wij mochten op het feest blijven slapen, omdat we ver daar vandaan wonen. Ik was erg moe na deze lange dag.

De volgende dag begon alles om zes uur in de ochtend. Op deze dag moest alles weer netjes gemaakt worden en ik mocht de ghee maken. Dit is geklaarde boter die op een soort olie lijkt. Het wordt in de vriezer bewaard. Hiermee maken we samegri, dat zijn kleine stokjes hout, die in de olie worden gelegd. Het zijn kaarsjes die gebruikt worden voor de trouwerij.

De mensen kwamen terug voor het huwelijk en er werd muziek gespeeld en gedanst.
Het was heel gezellig en feestelijk.

Maar opeens werd alles donker! Mensen riepen: "Wat gebeurt er? Is er een ghost?"
Een blackout! Gelukkig had ik mijn cellulaire bij me, die wat licht gaf. Mensen begonnen
kaarsjes aan te steken. Gelukkig ging even later het licht weer aan en kon het feest
gewoon doorgaan! Oef!

Vóór zes uur 's middags kwam de baraat, dat is de trouwauto met de andere auto's er-
achter aan. De auto was heel mooi versierd met bloemen. Hierin zat de dulha om naar
het huis van de dulhin te gaan en daar te trouwen. De dulhin en de dulha hadden heel
mooie kleren aan. De dulha had een gele jurk aan, of kurta pujana en een gele doek op
zijn hoofd. Mijn broertje was sajbala, dat is een bruidsjongen. Hij kreeg dus ook een
mooie gele jurk met een doek op zijn hoofd en moest naast de dulha zitten.

De trouwerij gebeurde in de marho, dat is een mooi versierde tent. De dulha en de dulhin moesten samen met de pandit heel veel rituelen doen en er werd urenlang gebeden.

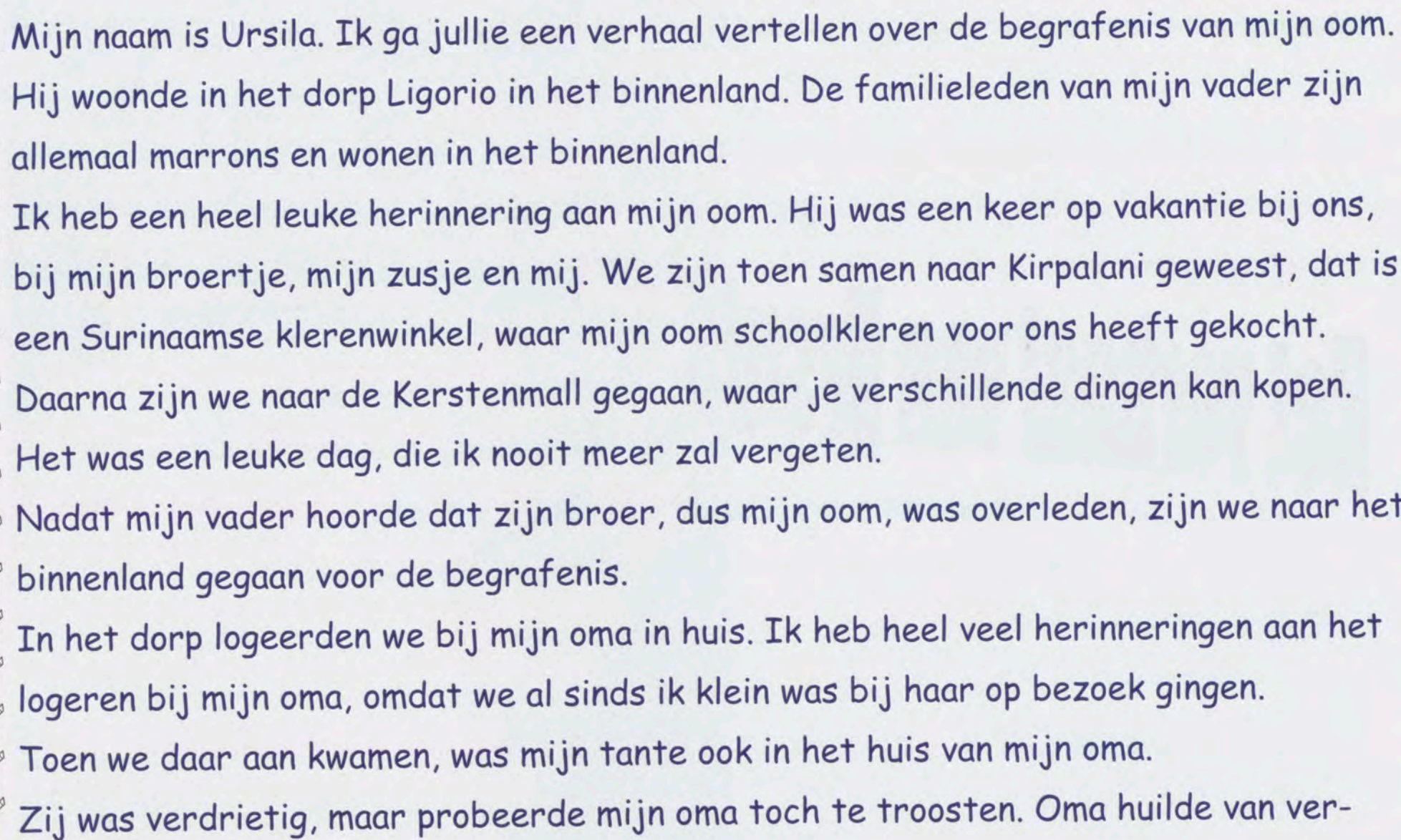

Na de trouwerij moet de dulhin als eerste opstaan en naar boven gaan om te eten. In de Marho wordt met speciale rituelen veel geld gegeven aan de dulha. Dit was heel mooi. Als iedereen gegeten heeft wordt er de hele nacht door gedanst en gezongen tot zes uur in de ochtend.

Toen gingen de dulha en de dulhin naar huis. Dit was dan ook het einde van het feest. Ik was heel moe na de verschillende dagen feest, maar het was heel mooi! Er is nog zo veel te vertellen, maar ik laat dat voor een andere keer!

Het verhaal van Ursula

Mijn naam is Ursila. Ik ga jullie een verhaal vertellen over de begrafenis van mijn oom. Hij woonde in het dorp Ligorio in het binnenland. De familieleden van mijn vader zijn allemaal marrons en wonen in het binnenland. Ik heb een heel leuke herinnering aan mijn oom. Hij was een keer op vakantie bij ons, bij mijn broertje, mijn zusje en mij. We zijn toen samen naar Kirpalani geweest, dat is een Surinaamse klerenwinkel, waar mijn oom schoolkieren voor ons heeft gekocht. Daarna zijn we naar de Kerstenmall gegaan, waar je verschillende dingen kan kopen. Het was een leuke dag, die ik nooit meer zal vergeten. Nadat mijn vader hoorde dat zijn broer, dus mijn oom, was overleden, zijn we naar het binnenland gegaan voor de begrafenis. In het dorp logeerden we bij mijn oma in huis. Ik heb heel veel herinneringen aan het logeren bij mijn oma, omdat we al sinds ik klein was bij haar op bezoek gingen. Toen we daar aan kwamen, was mijn tante ook in het huis van mijn oma. Zij was verdrietig, maar probeerde mijn oma toch te troosten. Oma huilde van ver-

driet. Mijn tante zei: "Huil niet mama, want anders laat je je kleinkinderen ook huilen."

Toen kwam oma tot rust. Ik heb ook tegen oma gezegd: "Huil niet, oma, want wij zijn ook verdrietig."

De begrafenis was in het dorp waar mijn oom woonde. Toen we in Ligorio aankwamen, waren de dorpsbewoners een broko dey aan het organiseren. Dat is een feest waarbij er de hele avond tot de volgende ochtend op de drums muziek wordt gemaakt, terwijl er foto's getoond worden van de overleden persoon, zodat die kan worden herdacht.

Omdat mijn oom was overleden, kwamen bepaalde mensen van het dorp, zoals het dorpsbestuur, samen om te vergaderen. De kapitein was er ook bij. Hij wordt het dorpshoofd genoemd, want hij praat namens het dorp. Verder waren vele dorpsbewoners aanwezig. Alles bij elkaar duurt de herdenking drie dagen.

Kleine kinderen mogen er die drie dagen niet bij zijn, maar nadien wel.

Terwijl de ouderen aan het vergaderen waren, gingen wij met de grotere kinderen zwemmen in de rivier. Zij waren onze oppas. Nadat we hadden gezwommen, gingen we gezellig op het schoolterrein wat spelletjes spelen, zoals dyompo futu, een hinkelspel

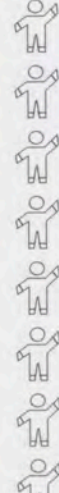

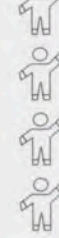
 en djoel, een tikspelletje.

 Voordat de begrafenisdienst begon, waren er verschillende dingen die nog gedaan moesten worden.

 De mensen in het dorp werden in verschillende groepen verdeeld om het werk te doen.

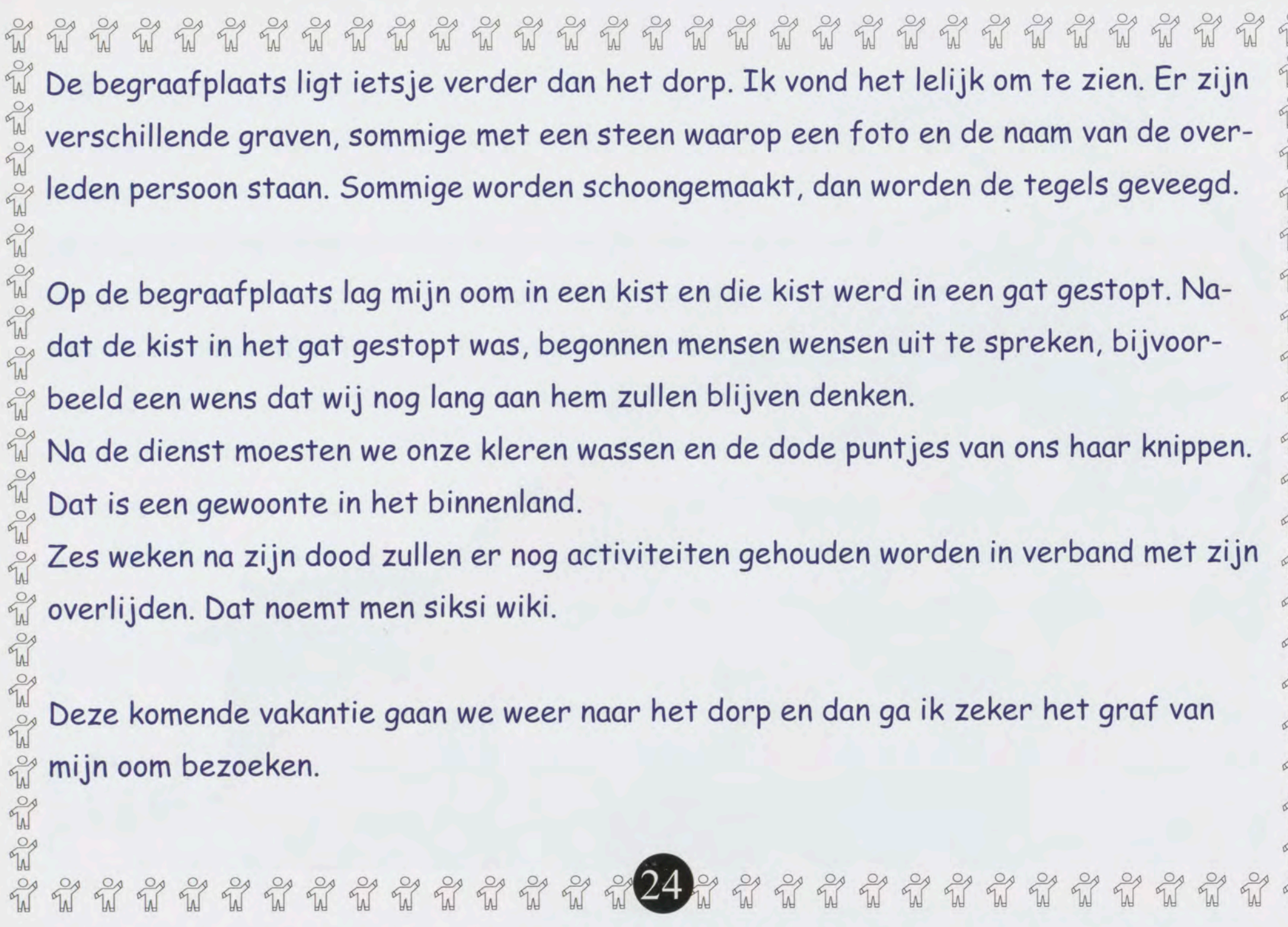
 Een groep moest het erf schoonmaken. Ook gingen sommige vrouwen koken voor de dienst. Ze hebben lekkere culturele gerechten klaargemaakt zoals bojo. Dat vind ik heel lekker. Bojo wordt gemaakt van geraspte kokosnoot en cassave. Bojo is heel zoet, netals cake, maar toch een beetje anders, met krenten of rozijnen. Er waren te veel lekkere dingen om allemaal op te noemen. Er was ook een groep die ging jagen, want er was vlees nodig om te koken voor de mensen die naar de begrafenisdienst kwamen.

 Na de begrafenis mocht iedereen eten en drinken. Er was zoveel eten, dat ik niet alles op kon maken.

 Tijdens de dienst droegen we allemaal zwarte of witte kleren. Iedereen zong ook liedjes over de dood. Gelukkig zijn dat geen trieste liedjes. Toen ik ze hoorde, voelde ik me niet meer zo verdrietig, want ze klonken vrolijk.

 22

De begraafplaats ligt ietsje verder dan het dorp. Ik vond het lelijk om te zien. Er zijn verschillende graven, sommige met een steen waarop een foto en de naam van de overleden persoon staan. Sommige worden schoongemaakt, dan worden de tegels geveegd.

Op de begraafplaats lag mijn oom in een kist en die kist werd in een gat gestopt. Nadat de kist in het gat gestopt was, begonnen mensen wensen uit te spreken, bijvoorbeeld een wens dat wij nog lang aan hem zullen blijven denken.

Na de dienst moesten we onze kleren wassen en de dode puntjes van ons haar knippen. Dat is een gewoonte in het binnenland.

Zes weken na zijn dood zullen er nog activiteiten gehouden worden in verband met zijn overlijden. Dat noemt men siksi wiki.

Deze komende vakantie gaan we weer naar het dorp en dan ga ik zeker het graf van mijn oom bezoeken.

Het verhaal van Shannah

Ik ben Shannah en ik zit in de 4^e klas op de Openbare School Clevia.

Ik ben 9 jaar, ik zwem en fiets heel graag. Als ik thuis ben, hou ik er ook van om te ripsticken. Thuis heb ik drie honden: Shadow, Bella en Nicky. Nicky is een geadopteerde straathond.

Ik heb een broertje van 5 jaar. Hij woont samen met mij bij mijn vader hier in Suriname. Mijn vader praat Engels, omdat hij van Engeland komt. Als ik met hem praat moet ik ook Engels praten.

Mijn moeder woont niet bij ons. Ik heb ook een broer van 19 jaar en een zus van 16 jaar. Zij wonen in Engeland bij mijn tante. Als ik naar Engeland ga of mijn broer en zus bel, dan praat ik ook Engels, anders verstaan ze me niet.

Ik ga vertellen over het nieuwjaarsfeest dat ik vorig jaar in Engeland heb meegemaakt.

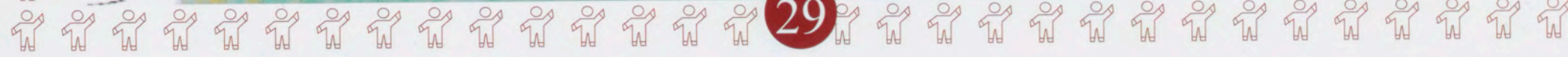
Engeland ligt in Europa aan de andere kant van de oceaan en er zijn heel wat dingen anders dan hier in Suriname.

De huizen in Engeland staan heel dicht bij elkaar en er zijn geen trappen voor de huizen. Ze zijn ook groter en zijn bijna allemaal van steen. In Suriname zijn er meer houten huizen. In Engeland kwamen de mensen bijna allemaal te voet naar het nieuwjaarsfeest, omdat ze om de hoek wonen. Het nieuwjaarsfeest hebben we bij mijn tante thuis gevierd.

Die middag, voordat het feest begon, heb ik meegedaan aan een wedstrijd. We moesten goudkleurige stenen zoeken. De goudkleurige stenen stopten we in een machine en als we genoeg stenen hadden gevonden, kregen we een medaille.

Ik was als eerste klaar en heb een medaille gewonnen!

Die avond, op het feest, was de familie van Engeland aanwezig. Heel veel kinderen, alle-

maal nichten en neven en natuurlijk ook mijn broer en zus.

Om twaalf uur middernacht hebben we bombel afgeschoten. Het waren heel snelle bombelsoorten, omdat het in Engeland erg waaide en het daar erg koud was!

Na het genieten van het vuurwerk, hebben we samen gegeten van de heerlijke spaghetti, patat, strawberries, dat zijn aardbeien en blueberries, dat zijn zwarte bessen.

In Suriname zijn er ook strawberries in de winkel te koop vaak. In Engeland eten we ze met zout en wordt er sap gemaakt van blueberries en strawberries.

In Engeland maken we vaak patat klaar en zachte aardappels. Dat is mijn lievelingsgerecht als ik Engeland ben.

Er was even een spannend moment tijdens het nieuwjaarsfeest, toen mijn broer kortademig werd. Gelukkig duurde het maar even en ging het snel weer beter met hem, zo-

dat het feest kon doorgaan.

Ik heb ook cadeautjes gehad op het nieuwjaarsfeest, een pop met een stootwagen. Dit vond ik echt leuk. Daarna was er nog de hele nacht vuurwerk. Ik ben tot vijf uur in de ochtend wakker gebleven.

Toen het feest voor mij afgelopen was, ben ik in de kamer van mijn zus gaan slapen. Ik vond het een beetje griezelig in haar kamer, omdat er zoveel onbekende spullen in de kamer stonden.

Na het nieuwjaarsfeest ben ik nog een paar dagen in Engeland gebleven. Ik ben elke dag met mijn broer en zus naar het park gegaan. We hebben veel buiten gespeeld met balonnen. Ik moest veel kleren meenemen en aandoen, omdat het heel koud is in Engeland. Elke dag moest ik een jacket dragen.

In Suriname ga ik niet naar een park, omdat er bijna geen speeltuinen zijn. Ik speel in Suriname wel vaak buiten, maar dan hoef ik geen jas aan.

Wat ook anders was in Engeland was het baden. In Engeland moet je een bad nemen in een badkuip in plaats van onder de douche zoals in Suriname. Het water in de badkuip werd snel erg koud!

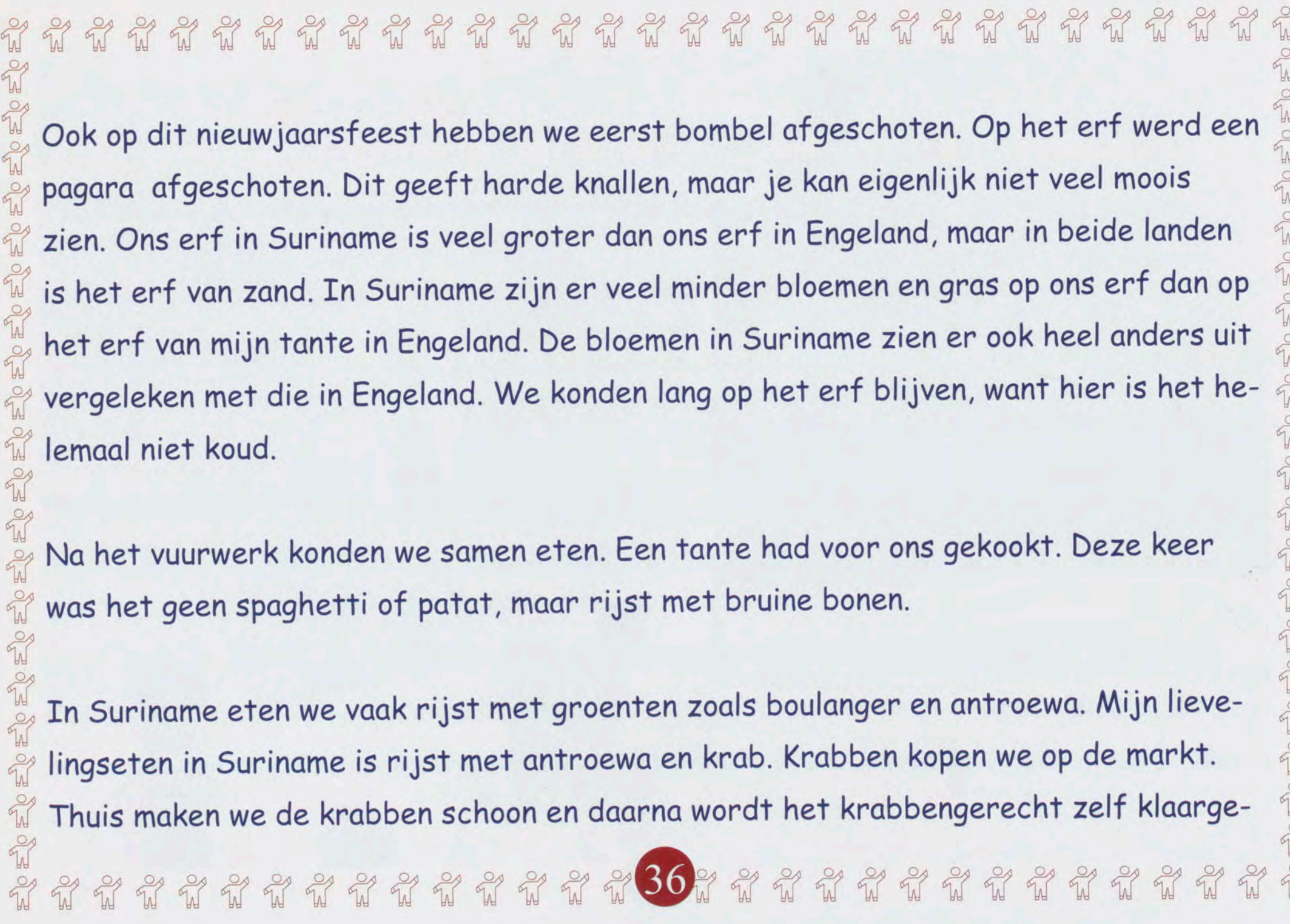
Verder gaan mijn broer en zus in Engeland elke ochtend naar de koffiewinkel.

Dit jaar heb ik het nieuwjaarsfeest in Suriname gevierd. Ik zal jullie vertellen wat er bij ons allemaal is gebeurd.

In Suriname is de hele familie van mijn moeders kant bij ons op het feest gekomen.

Ook een vriendin van mijn moeder was erbij. Deze keer waren mijn broer en zus uit Engeland er ook bij. Iedereen was met de auto gekomen, omdat de huizen ver van elkaar staan.

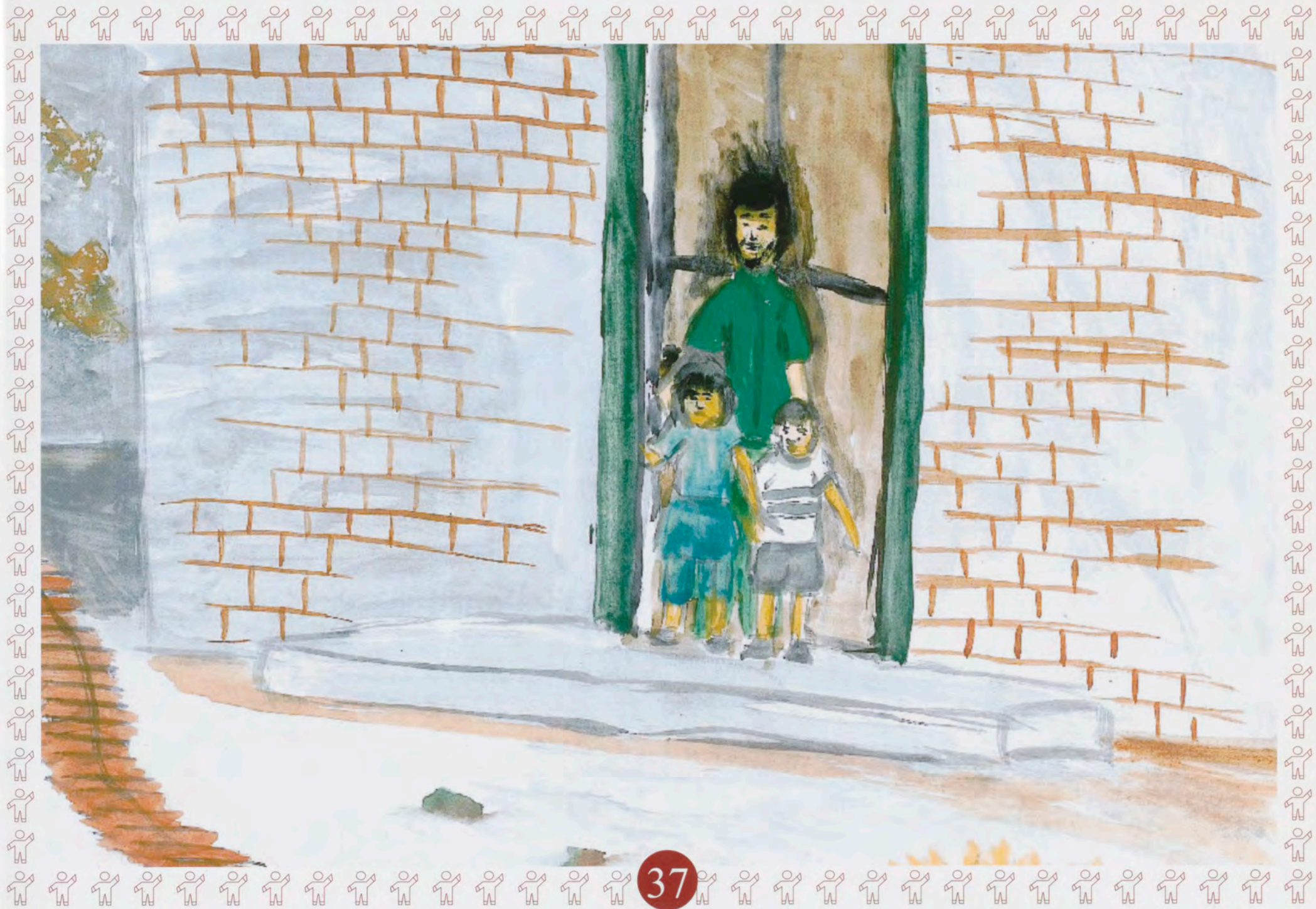

Ook op dit nieuwjaarsfeest hebben we eerst bombel afgeschoten. Op het erf werd een pagara afgeschoten. Dit geeft harde knallen, maar je kan eigenlijk niet veel moois zien. Ons erf in Suriname is veel groter dan ons erf in Engeland, maar in beide landen is het erf van zand. In Suriname zijn er veel minder bloemen en gras op ons erf dan op het erf van mijn tante in Engeland. De bloemen in Suriname zien er ook heel anders uit vergeleken met die in Engeland. We konden lang op het erf blijven, want hier is het helemaal niet koud.

Na het vuurwerk konden we samen eten. Een tante had voor ons gekookt. Deze keer was het geen spaghetti of patat, maar rijst met bruine bonen.

In Suriname eten we vaak rijst met groenten zoals boulangier en antroewa. Mijn lievelingseten in Suriname is rijst met antroewa en krab. Krabben kopen we op de markt.

Thuis maken we de krabben schoon en daarna wordt het krabbengerecht zelf klaarge-

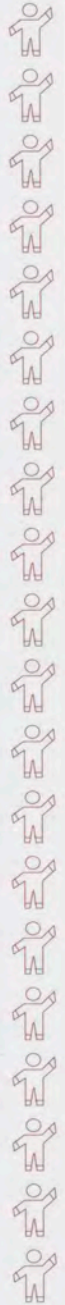
maakt.

Na het eten was het nieuwjaarsfeest voorbij. In Suriname zijn we veel eerder gaan slapen dan na het feest in Engeland.

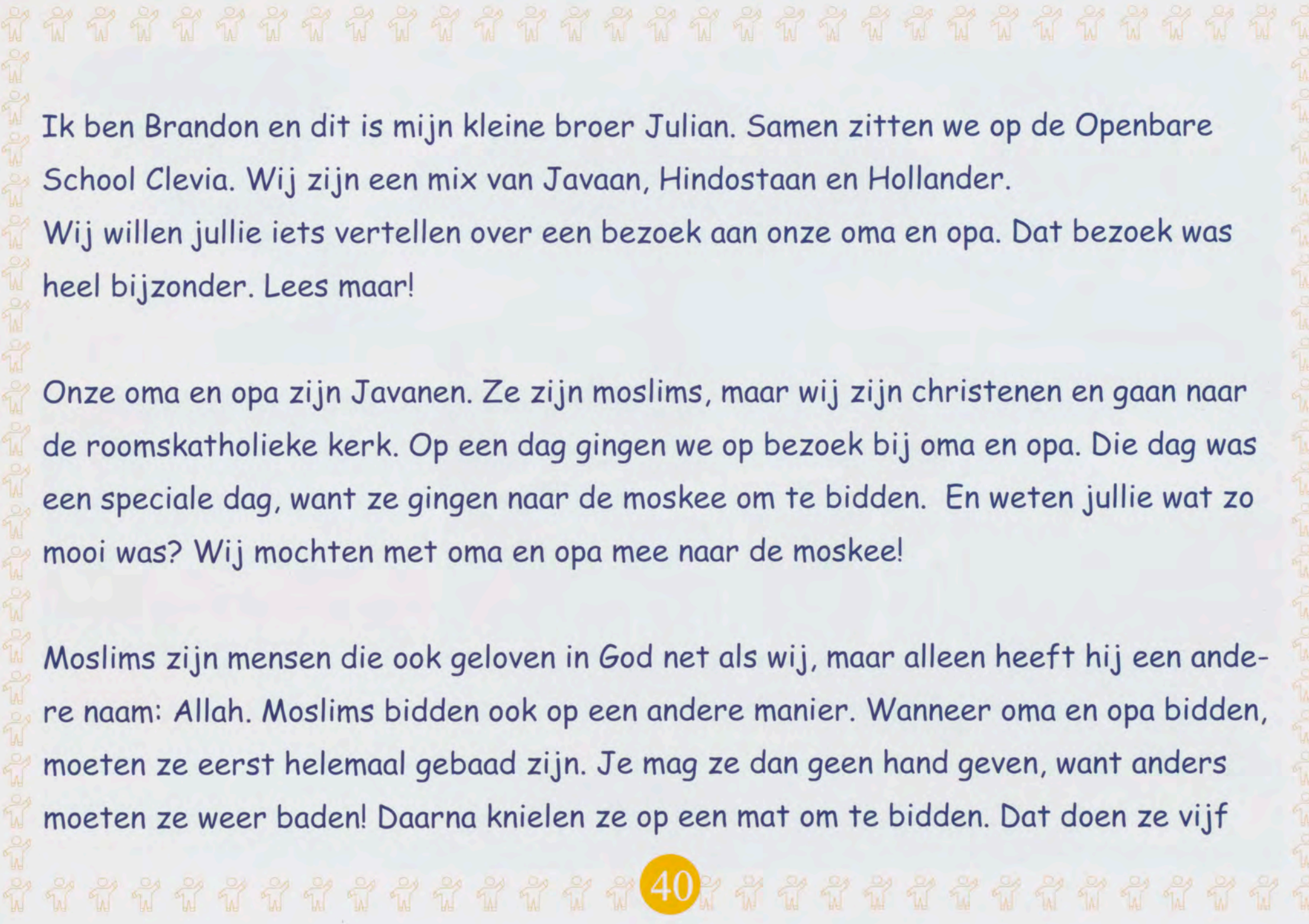
Ik vind het altijd leuk om naar Engeland te gaan, maar toch is het soms verwarrend. Ik raak soms in de war wanneer ik moet wisselen tussen de twee talen. Zo begon ik een keertje in het Nederlands te praten tegen mijn zus die alleen Engels spreekt, waardoor ze helemaal niet wist wat ik zei.

Ik kan nu al vier talen spreken, omdat ik ook nog familie heb op Curaçao en die praten Papiaments en Spaans. Ik kan Engels, Nederlands, Spaans en Surinaams spreken! Misschien kan ik een volgende keer het nieuwjaarsfeest op Curaçao vieren!

Het verhaal van Brandon en Julian

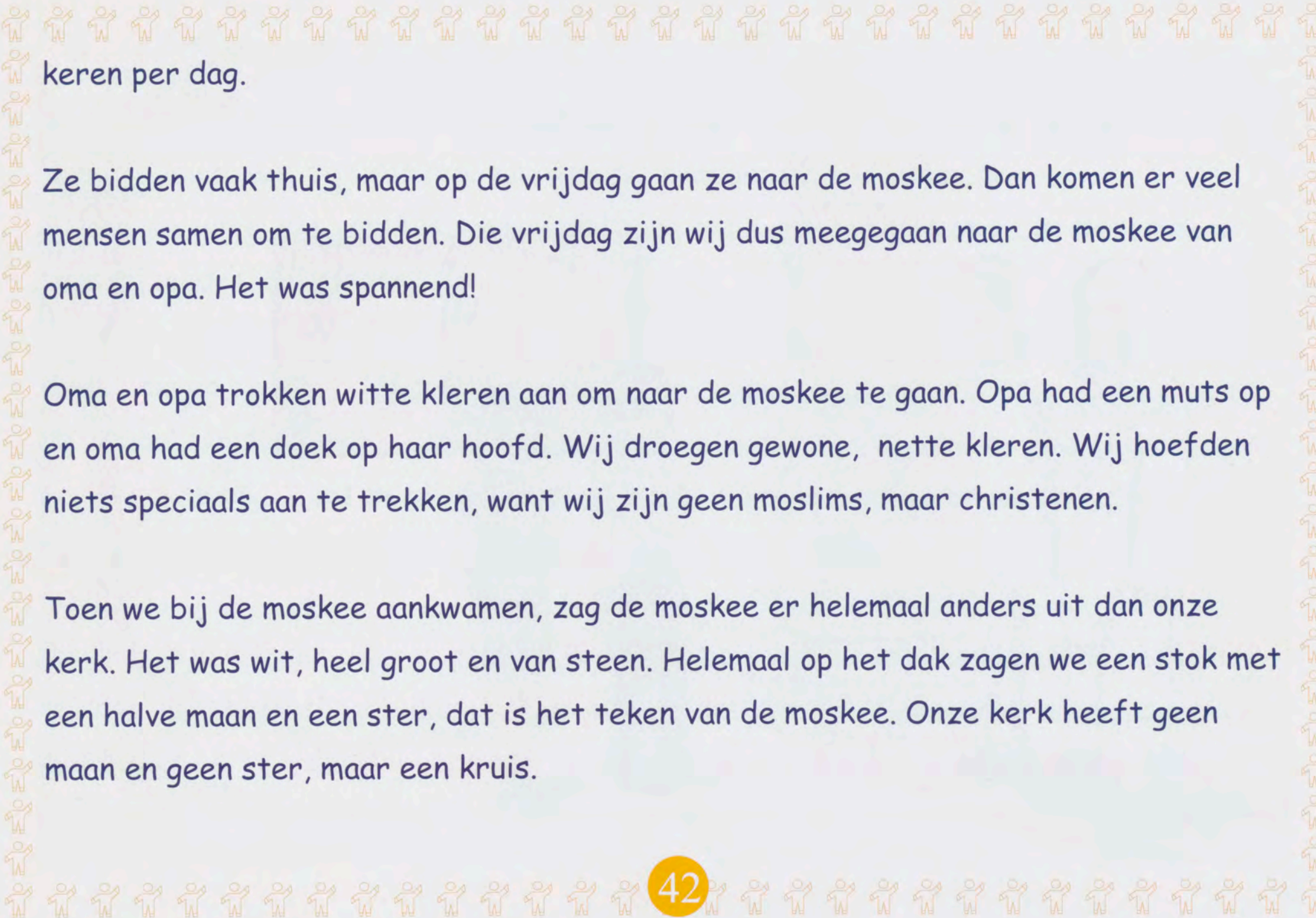
Ik ben Brandon en dit is mijn kleine broer Julian. Samen zitten we op de Openbare School Clevia. Wij zijn een mix van Javaan, Hindostaan en Hollander.

Wij willen jullie iets vertellen over een bezoek aan onze oma en opa. Dat bezoek was heel bijzonder. Lees maar!

Onze oma en opa zijn Javanen. Ze zijn moslims, maar wij zijn christenen en gaan naar de roomskatholieke kerk. Op een dag gingen we op bezoek bij oma en opa. Die dag was een speciale dag, want ze gingen naar de moskee om te bidden. En weten jullie wat zo mooi was? Wij mochten met oma en opa mee naar de moskee!

Moslims zijn mensen die ook geloven in God net als wij, maar alleen heeft hij een andere naam: Allah. Moslims bidden ook op een andere manier. Wanneer oma en opa bidden, moeten ze eerst helemaal gebaad zijn. Je mag ze dan geen hand geven, want anders moeten ze weer baden! Daarna knielen ze op een mat om te bidden. Dat doen ze vijf

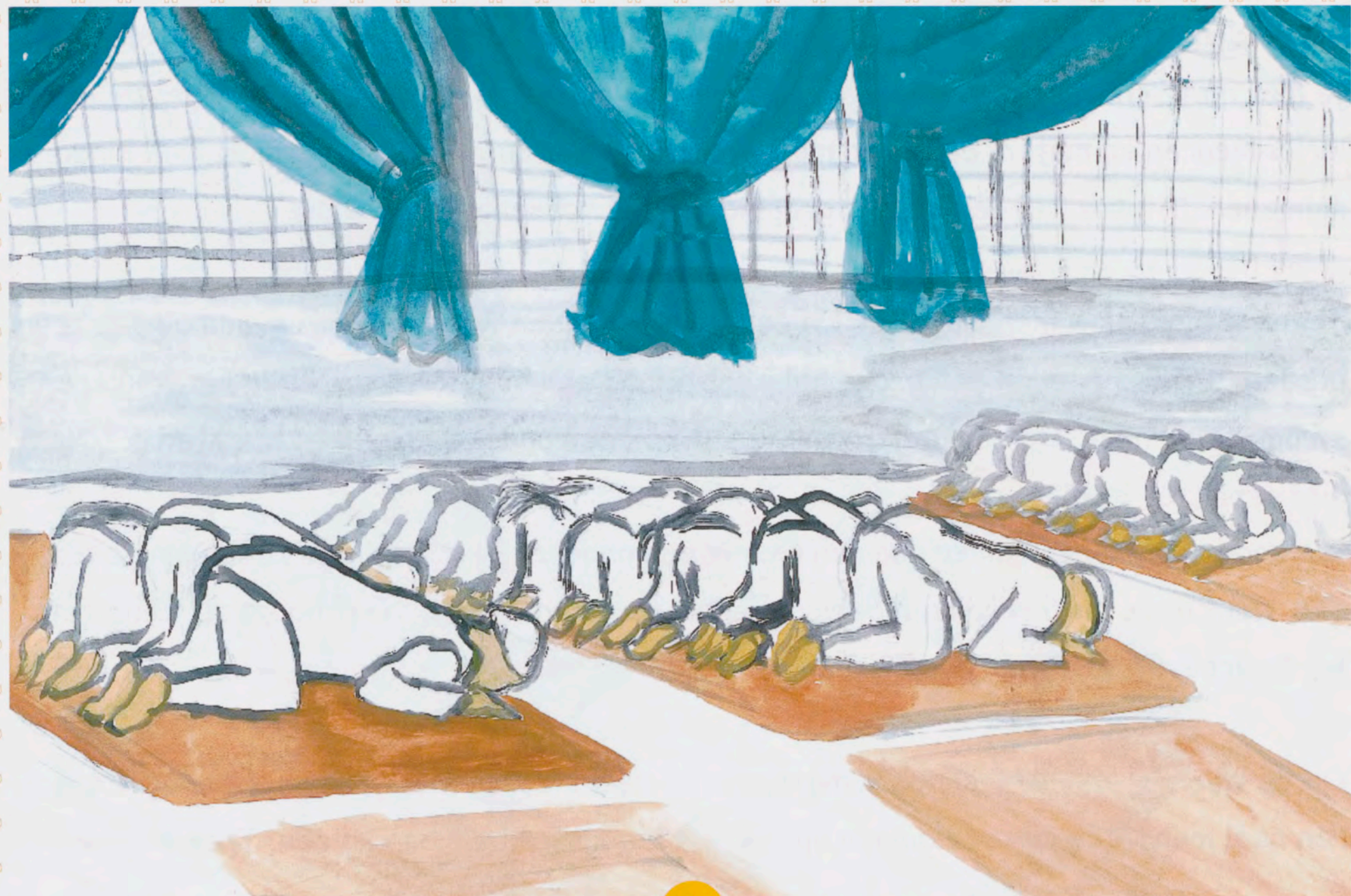

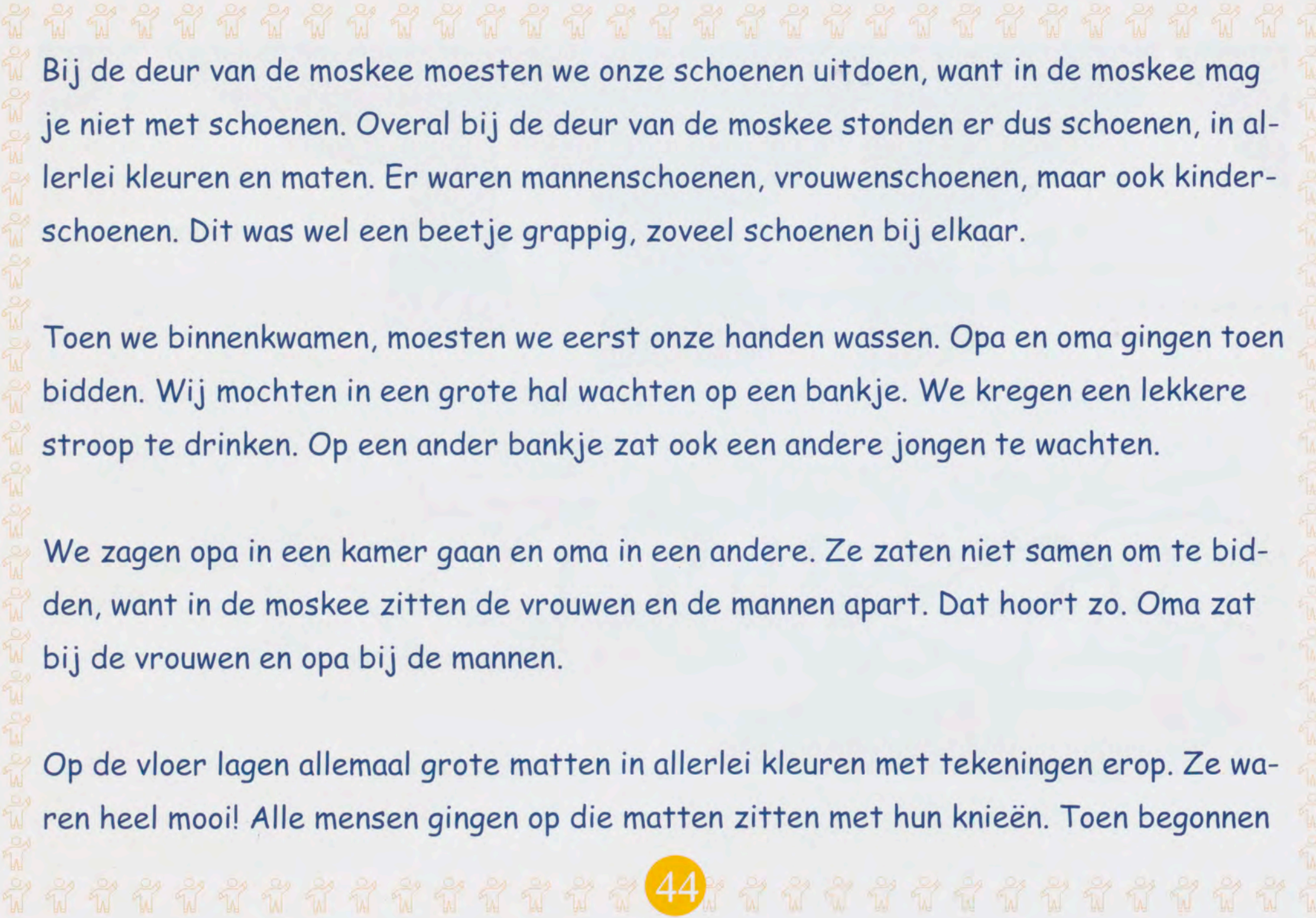
keren per dag.

Ze bidden vaak thuis, maar op de vrijdag gaan ze naar de moskee. Dan komen er veel mensen samen om te bidden. Die vrijdag zijn wij dus meegegaan naar de moskee van oma en opa. Het was spannend!

Oma en opa trokken witte kleren aan om naar de moskee te gaan. Opa had een muts op en oma had een doek op haar hoofd. Wij droegen gewone, nette kleren. Wij hoefden niets speciaals aan te trekken, want wij zijn geen moslims, maar christenen.

Toen we bij de moskee aankwamen, zag de moskee er helemaal anders uit dan onze kerk. Het was wit, heel groot en van steen. Helemaal op het dak zagen we een stok met een halve maan en een ster, dat is het teken van de moskee. Onze kerk heeft geen maan en geen ster, maar een kruis.

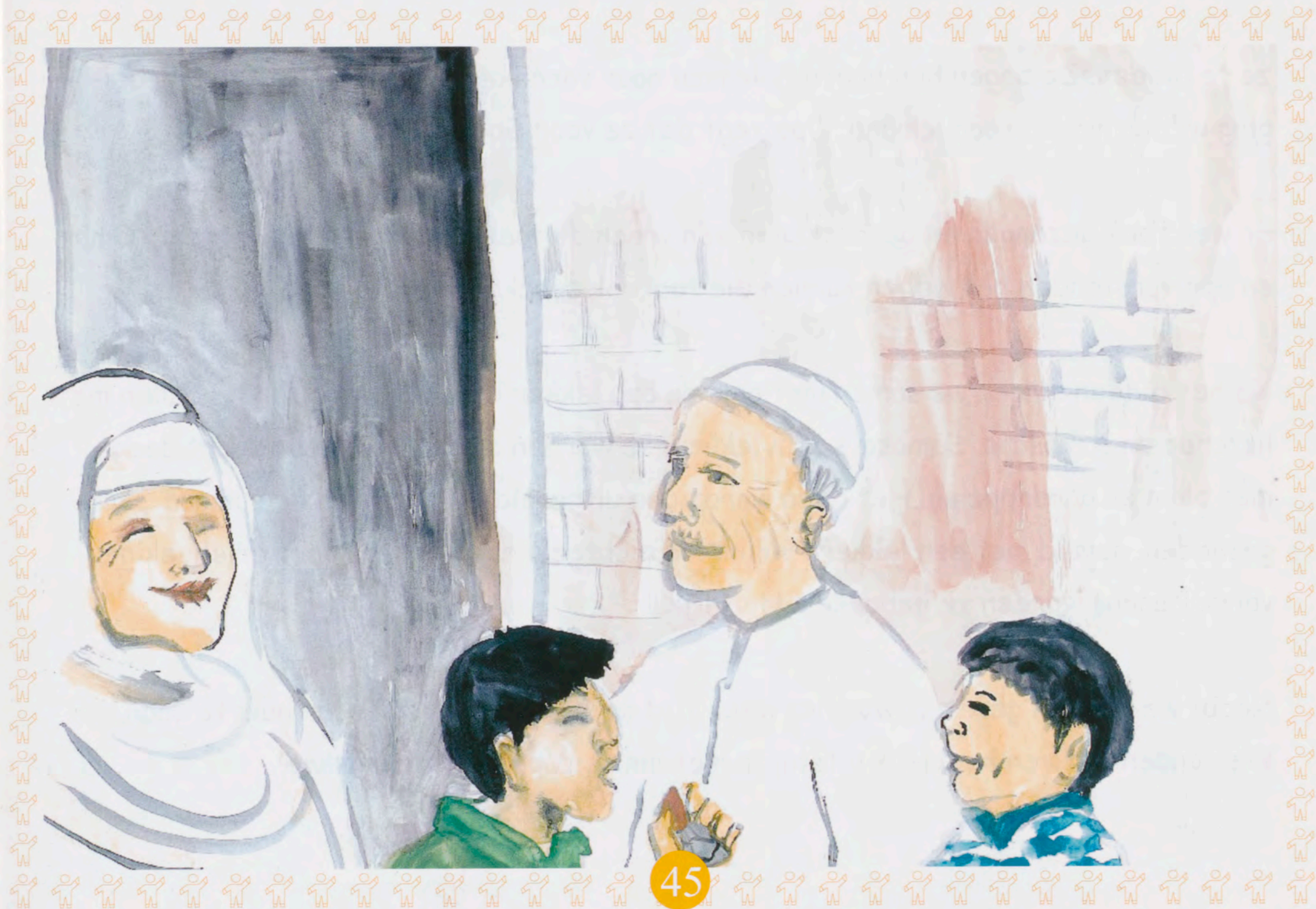

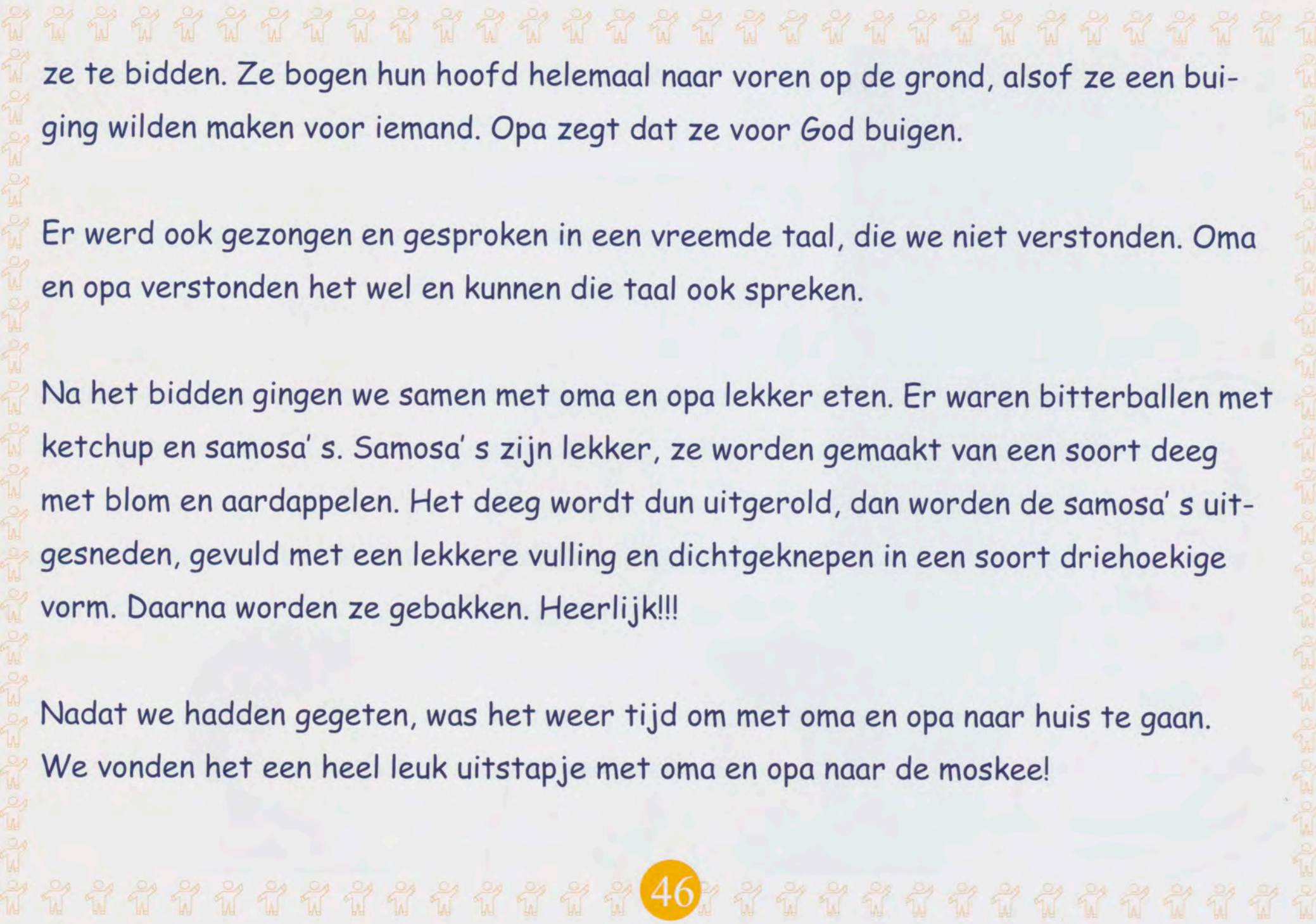
Bij de deur van de moskee moesten we onze schoenen uitdoen, want in de moskee mag je niet met schoenen. Overal bij de deur van de moskee stonden er dus schoenen, in allerlei kleuren en maten. Er waren mannenschoenen, vrouwenschoenen, maar ook kinderschoenen. Dit was wel een beetje grappig, zoveel schoenen bij elkaar.

Toen we binnenkwamen, moesten we eerst onze handen wassen. Opa en oma gingen toen bidden. Wij mochten in een grote hal wachten op een bankje. We kregen een lekkere stroop te drinken. Op een ander bankje zat ook een andere jongen te wachten.

We zagen opa in een kamer gaan en oma in een andere. Ze zaten niet samen om te bidden, want in de moskee zitten de vrouwen en de mannen apart. Dat hoort zo. Oma zat bij de vrouwen en opa bij de mannen.

Op de vloer lagen allemaal grote matten in allerlei kleuren met tekeningen erop. Ze waren heel mooi! Alle mensen gingen op die matten zitten met hun knieën. Toen begonnen

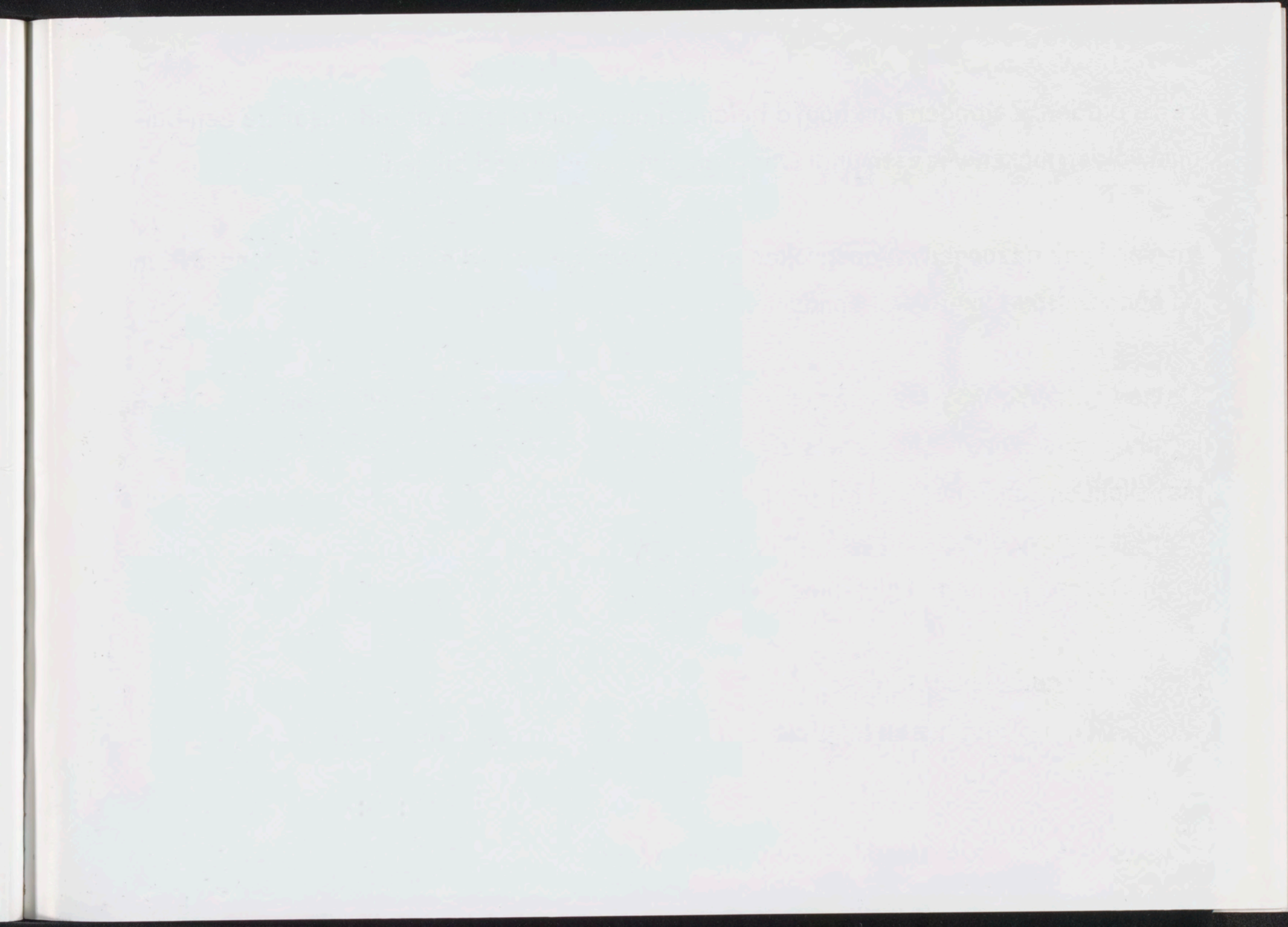

ze te bidden. Ze bogen hun hoofd helemaal naar voren op de grond, alsof ze een buiging wilden maken voor iemand. Opa zegt dat ze voor God buigen.

Er werd ook gezongen en gesproken in een vreemde taal, die we niet verstonden. Oma en opa verstonden het wel en kunnen die taal ook spreken.

Na het bidden gingen we samen met oma en opa lekker eten. Er waren bitterballen met ketchup en samosa's. Samosa's zijn lekker, ze worden gemaakt van een soort deeg met blom en aardappelen. Het deeg wordt dun uitgerold, dan worden de samosa's uitgesneden, gevuld met een lekkere vulling en dichtgeknepen in een soort driehoekige vorm. Daarna worden ze gebakken. Heerlijk!!!

Nadat we hadden gegeten, was het weer tijd om met oma en opa naar huis te gaan. We vonden het een heel leuk uitstapje met oma en opa naar de moskee!

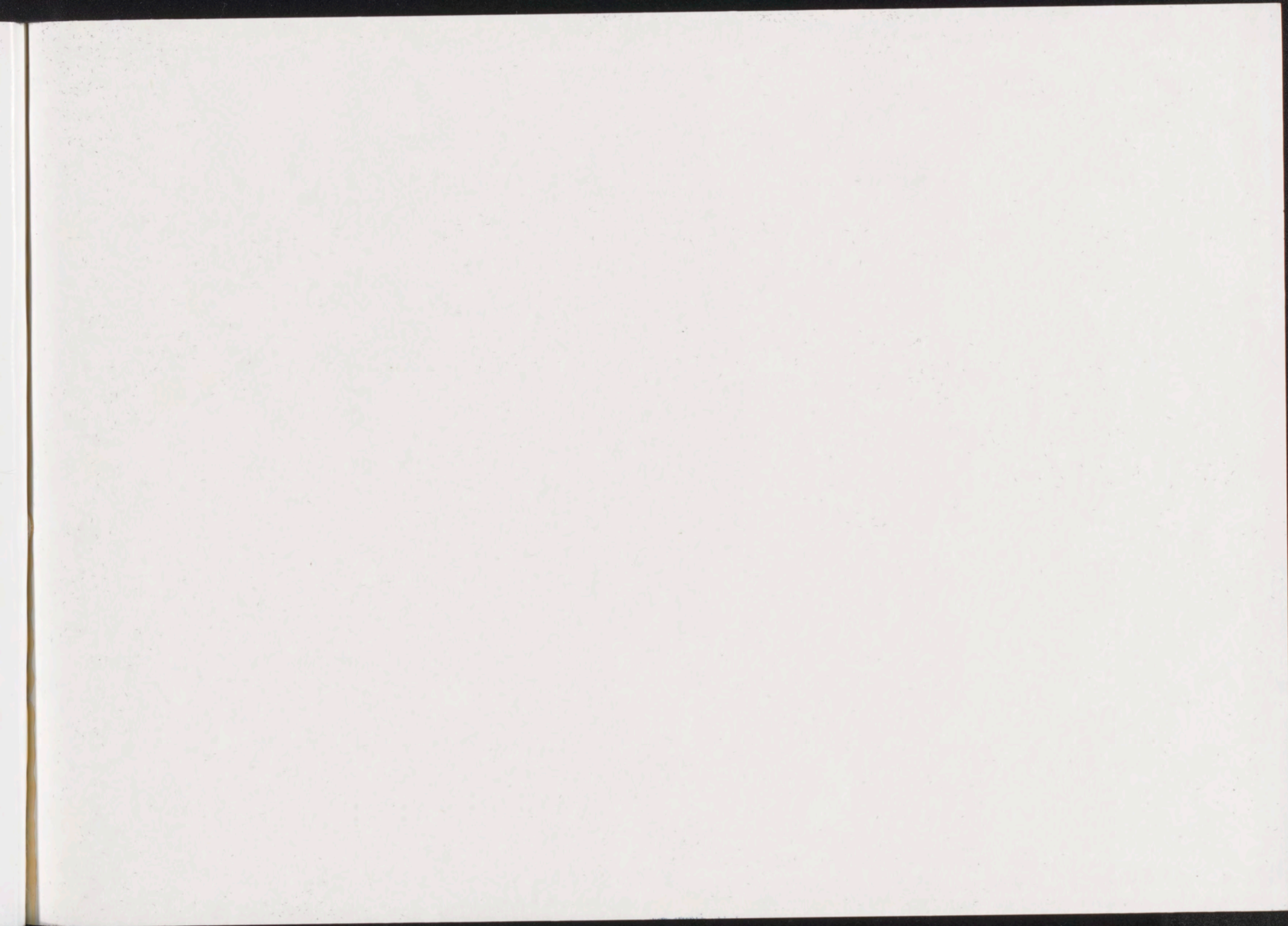

ze te bidden. Ze boden hem heeten knieën naar voren op de grond, alsof ze een ouderling wilden maken voor iemand. Op dat ogenblik zag ze voor God buigen.

Er werd ook gezongen en gesproken door een vreemde taal, die we niet verstaan. Oma en opa vertaalden het voor ons. Het was een vreemde taal, ook spreken.

Na het bidden gingen we daner met Oma en opa lekker eten. Er waren bitterballen met ketchup en sompots. Er waren ook andere dingen die worden gemaakt van een soort deeg met bloem en eieren. Het deeg wordt dan uitgerold, dan worden de sompots uitgesneden. Het deeg wordt dan gebakken. Het is een soort deeg die wordt gebruikt voor de bitterballen. Het is een soort deeg die wordt gebruikt voor de bitterballen.

Nadat we had het gebeden, gingen we naar huis. Oma en opa naar huis te gaan. We werden gefeliciteerd door de mensen. Oma en opa naar de moskee.

Dit boek is uitgegeven in het kader van het project
'This is me with my own culture'.

Lees de verhalen van Cyann, Madhuri, Ursila, Shannah en Brandon en Julian over
ervaringen vanuit hun eigen cultuur.

Organization of
American States

EEN UITGAVE VAN DE STICHTING PROJEKTEN CHRISTELIJK ONDERWIJS SURINAM

